

ДѢЙСТВИЕ ПЪРВО.

Прѣдъ гергьовденска топла, тиха вечеръ. Отъ далечъ, надъ село, се носи звѣнъ на хлопотаръ; избѣляватъ овци; а изъ близки почти се обажатъ крѣпки гласцѣта на агнета. — Насрѣда по падини, и чукари, трѣптятъ златисти мрѣжи на гаснади лъчи отъ залѣзваще слѣнце, клѣмнало задъ стрѣменъ чукаръ, къмъ горния проломъ.

Срѣдъ широкъ дворъ, въ село, засѣненъ отъ надѣтели овошки се бѣлѣй висока кѣща. Долъ прѣдъ трема, измазанъ и минатъ съ тънки первази, е вързано шарено агне. Между овошкитѣ се издига висока стволеста топола, до чийто дънеръ чучуниже камена чешма съ мраморно корито, изъ дѣсния край на което водата се прѣлива и на бистро ручейче се извира и лакатуши край избуялъ здравецъ, бѣли зѣмбили, червени лалета и модри теменужки.

I.

Прѣдъ трема е застанала Хаджи Гена, прѣкарала поражена, ала още държалива, съ задрѣзнати надъ лакте, рѣкари, както е работила изъ градината; а прѣдъ нея наврѣстенъ вношъ — Илийчо, туку що влѣзалъ, не сварилъ да сложи отъ рамена зеленина: борица, букъ, гложъ.

Къмъ задния ходъ на градината се чува издрѣнкване на праздни мѣнци: личи си че нѣкой ги взема съ кобилица на рамо Илийчо. — / Като бърше потно чело / Байчо Косъ праща борица, букъ, гложъ. ... да си окичите кѣщата тази вечеръ. Съ зеленина отъ Балкана да посрѣщните Гергьовдень!

Х. Гена. То байчо ти Косъ никога не ни забравя. Туку / Мѣнцитѣ издрѣнкватъ по-силно: личи си, че нѣкой трѣгва съ тѣхъ на рамо /.

Х. Гена. — / Привежда се задъ трема и като погледна, посмръщя вѣжди /. Я се повѣрни, Колино, че Косъ пратилъ зеленина да си окичимъ...